

[Bøgholm.]

føre en almindelig vedligeholdelsespligt. Jeg nævner dette for at vise, hvor overordentlig vanskeligt det er og må være at lovgive på dette område. Det er også her berettigede interesser, der mødes, og en almindelig afvejen må finde sted gennem lovgivningen.

Et af de områder, hvor interessernes kollision er særlig udtalt, er, hvor der er tale om arkitektoniske værdier. Her gælder det naturligvis, at den arkitekt, der fremstiller en kunstnerisk værdi, må have krav på beskyttelse, men på den anden side kan det ikke nægtes, at dér, hvor det drejer sig om boligen, om den ydre ramme om hjemmet, må almindelige privatretlige synspunkter gøres gældende, og også her må der ske en afvejen af de forskellige synspunkter, således at det ene hensyn ikke tilintetgør muligheden for at tage andre hensyn.

Spørgsmålet om pressen har med rette været nævnt her, da lovgivningen i ret stort omfang må gribe ind på dette område.

Det kan siges — her er jeg enig med det ærede medlem frk. Helga Pedersen — at der ikke er taget så vidtgående hensyn til pressens rettigheder som på andre områder, og at det vil være nødvendigt for os at se nærmere på dette i udvalget. Det er f. eks. ikke muligt ud fra formuleringen at se, hvorvidt lovforslagets § 5 kan finde anvendelse på pressen, og denne usikkerhed fremgår da også med megen tydelighed af de bemærkninger, der gøres til § 5; men det må være et rimeligt forlangende, at dette forhold bliver klarlagt, inden lovforslaget går til anden behandling. Journalisten, der gør en individuel indsats — og det er jo det, der er betingelsen for en beskyttelse inden for denne lovgivning — må have krav på samme beskyttelse som forfattere og andre kunstnere, hvis rettigheder omhandles i dette forslag. Det kan næppe være meningen at ville stille journalisten ringere end f. eks. forfatteren, der nu får en tilfredsstillende beskyttelse for sit arbejde, og jeg er glad for, at dette er tilfældet.

§ 15 synes efter min mening at stille journalisten på en måde, der ikke svarer til det øvrige indhold af den lovgivning, vi er i færd med at gennemføre. Det hedder i § 15, stk. 1:

„I aviser og tidsskrifter kan artikler om dagens religiøse, politiske eller økonomiske spørgsmål optages fra andre aviser eller tidsskrifter, når der ikke i disse er taget forbehold mod eftertryk.“

Jeg har ligesom den ærede ordfører for venstre noteret, at her findes ordet „kulturelle“ ikke, og jeg mener ligesom den ærede ordfører for venstre, at når reglen optages i loven, må ordet „kulturelle“ indføres. Men jeg vil gerne dertil føje, at det er jo rigtig nok en meget vidtgående myndighed, der gives, idet der her ikke er tale om at låne synspunkter eller at citere; her er der tale om et aftryk, her er der tale om, at man overtager hele det stof, der ellers skulle være genstand for beskyttelse, og det forundrer mig noget at se, at den højtærede undervisningsminister i bemærkningerne overhovedet ikke har henvist til, at dette spørgsmål er blevet behandlet på international basis af journalisterne. Der burde i bemærkningerne være en henvisning til, at den internationale journalistorganisation har vedtaget en resolution, hvor man udtrykkeligt tager afstand fra en sådan regel. Jeg er tilhænger af citatretten, en vidtgående citatret, men jeg tror ikke, det er rimeligt at vedtage § 15, stk. 1, i denne form. Det er en af de ting, som jeg meget gerne vil have lejlighed til at drøfte i udvalget, og hvor jeg tror at en ændring vil være nødvendig.

Jeg skal dernæst gøre ganske enkelte bemærkninger til § 50, der jo er af megen betydning for journalisten og for journalistens arbejde. Det hedder i § 50, at pressemeddelelser, der kommer fra udlandet, må ikke uden erhververens samtykke gøres tilgængelige for almenheden gennem presse, radio eller på anden måde, før 12 timer efter at de er blevet offentliggjort her i riget. Af bemærkningerne fremgår, at ordene „på anden måde“ skal tages i allervideste forstand. Det hedder nemlig her, at denne paragraf giver beskyttelse imod enhver offentlig meddelelse af nyheden, det vil sige, den giver ikke blot beskyttelse mod den erhvervsmæssige udnyttelse af nyheden, men det må jo være den erhvervsmæssige udnyttelse af nyheden, det drejer sig om. Således som denne paragraf er formuleret, ville det ikke være muligt for en taler, der behandlede det pågældende emne i radio